

νὰ κλάνω 'ς τὸ στόμα σ'!) Κερασ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ περδόμενος πολλαχ.: *Ἀκλαστος κόλος δὲ γίνεται πολλαχ. *Ἀκλαστους κόσμους (ἐκ παραμυθ. κόσμος ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν πέρδονται) Εὐρυταν.

*ἄκλαστος ὁ, ἄκλαστο Καλαβρ. (Χωρίο Βουν. ἄκλαστρο Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄκλαστος = ἄθραυστος. Πβ. GRohlf's Etymolog. Wört. 9.

Ποσότης γάλακτος τυροκομουμένου μήπω λαβοῦσα σχῆμα σφαιρικόν.

ἄκλαυτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἄκλαυστος Πόντ. (Κερασ.) ἄκλαυτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκλαίαντος Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄκλαυτος, παρ' ὃ καὶ ἄκλαυστος. Ὁ τύπ. ἄκλαψτος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἔκλαψα τοῦ ρ. κλαίω. Ὁ τύπ. ἀκλαίαντος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ρ. κλαίω.

1) Ἐπὶ προσώπου, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον οὐδεὶς κλαίει, οὐδεὶς θρηνηῖ, ἀθρήνητος ἐνθ' ἄν.: *Ἀκλαυτος ἐδιάνη κ' εὐτός, κἀνείς δὲν ἤχυσεν ἓνα δάκρυο! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Ἀκλαυτον ἐφῆκαν τὸν ἀποθαμμένον Τραπ. *Ἀκλαυτος ἐπέμνε Χαλδ. *Ἀκλαυτον κὶ ἀσαβάνωντον ἔθαψαν ἄτον Κοτύωρ. || Ποίημ.

Κ' ἔτσι μ' ὄλο σου τ' ἀσῆμι | μνέσκεις ἄκλαυτο ψοφίμι

ΔΣολωμ. 315. Ἡδη παρ' Ὁμ. Χ 386 «κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος» καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 29 «ἐὰν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἴωνοις γλυκύν | θησαυρὸν εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς». β) Ἐκεῖνος καθ' ὃν δὲν κλαίει τις, ὁ μὴ προκαλῶν τὸ κλαῦμα, ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων πολλαχ.: Παροιμ. Μῆτε γάμος ἄκλαυτος μῆτε λείψανο ἀγέλαστο (δηλονότι καὶ κατὰ τὸν γάμον συμβαίνουν ἀτυχήματα προκαλοῦντα θρήνους καὶ κατὰ τὴν κηδείαν ἢ τὴν ἀλλήν ἐπιμέλειαν τοῦ νεκροῦ συμβαίνουν ἀστεϊά τινα προκαλοῦντα γέλωτα) Ἀθῆν. Πελοπν. κ. ἀ. Οὔτε γάμος ἄκλαυτος οὔτε ξόδι ἀγέλαστο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Αἰγιν. Ποῦ εἶδεις νικρὸν ἀέλαστον κὶ χαρὰ ἄκλαυτ; (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μακεδ. (Σιάτ.) Ποιὰ χαρὰ ἄκλαυτη, ποιὰ λύπη ἀγέλαστη; Ζάκ. 2) Ὁ μὴ κλαύσας Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἀ. β) Ὁ μὴ εὐκόλος εἰς τὸ κλαίειν Σύμ.: Παιδὶν ἀκλαίαντο. Ἀντίθ. κλαψιάρεις. γ) Ὁ μὴ ἀρτίως κλαύσας, ὁ μὴ συγκεκινημένος ἐξ οἴονει προηγηθέντος θρήνου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μὰ πότε δὰ εἴν' ἄκλαυτος! Ἀντίθ. κλαμμένος (ιδ. κλαίω). Ἡδη παρ' Ὁμ. δ 494 «οὐδὲ σέ φημι | δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπεὶ κ' εὖ πάντα πύθηαι» καὶ Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 912 «μηδὲ πρὸς θεοὺς | ἔξεστ' ἀκλαύτω τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης».

ἀκλείδιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.) ἀκλείδ' Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. κλειδώνω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Τὸ μὴ κλειδωμένον, ἀκλείδωτον, ἀνοικτόν ἐνθ' ἄν.: Ἐφῆτδες τ' ὁσπίτ' ἀκλείδ' τθαί πᾶς Ὁφ. Ἀκλείδ' ἐν τὸ ξεραντέρ' (ξηραντήριον, ἀποθήκη δημητριακῶν) αὐτόθ. Ἀκλείδᾱ παραθύρᾱ Χαλδ. || Ἄσμ.

Νὰ βρῶ τὰ πόρτας ἀνοιχτά, τὰ παραθύρᾱ ἀκλείδᾱ Κερασ.

ἀκλείδωτα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκλείδωτος.

Οὐχὶ κλειδωμένα: Ἀφῆσε τὸ σπῖτι ἀκλείδωτα κ' ἔφυγε. Συνών. ἀνοιχτά.

ἀκλείδωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀκλείδουτους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κλειδωτός < κλειδώνω.

1) Ὁ μὴ κεκλεισμένος διὰ κλειδὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀκλείδωτη πόρτα. Ἀκλείδωτο ντουλάπι - σεντούκι - σπῖτι κττ. σύννηθ. Ἐφῆκες ἀκλείδωτον τὴν πόρταν καὶ ἔπεσες κὰ (ἐπλάγιασες) Τραπ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ κλειδώνων τὸ στόμα του, ἀθυρόστομος Μακεδ. (Βογατσ.)

ἀκλειστός ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόρινθ.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) κ. ἀ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκλειστός.

1) Ὁ μὴ κεκλεισμένος, ἀνοικτός ἐνθ' ἄν.: Ἐχον τὸ βαρέλλι ἀκλειστο (τὴν θύραν μήπω προσηρμοσμένην, ὥστε νὰ δεχθῇ τὸ γλεῦκος) Εὐβ. Ἐξέβε τὸ ἐφῆτσε ἀκλειστο τὴν πόρτα Ὁφ. Ἀκλειστο ἐπόμενε τὸ στόμαν ἀτ' αὐτόθ. Σπῖτι ἀκλειστο Ἡπ. Καλάβρυτ. Κόρινθ. Πόρτα ἀκλειστη αὐτόθ. Ἡδη παρὰ Πλουτάρχ. Ἡθ. (ἐκδ. Bernardakis) 5,122,10 «οἰκίαν τε παρέχων ἀκλειστον ὡς λιμένα φύξιμον αἰετοῖς χρήζουσι». Πβ. καὶ Θουκ. 2,93 «ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἀκλειστός» (ἐνν. ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς). 2) Μεταφ. ὁ μὴ συγκεκολλημένος, ὁ μὴ προσηρμοσμένος, ἐπὶ τῶν ξηρανομένων σύκων, τὰ ὅποια διχοτομοῦν πρῶτον καὶ ἔπειτα συγκολλοῦν ἀνὰ δύο Εὐβ. (Κονίστρ.): Ἐχον τὰ σῦκα ἀκλειστα.

ἀκλεφτός ἐπίθ. Ἡπ. Κάρπ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀκλεπτός. Πβ. Ἡσύχ. ἐν λ. ἀκλεπτός.

1) Ὁ μὴ κλαπεῖς, ὁ μὴ παθὼν κλοπὴν ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς δὲν ἄφῆσε κἀνένα ἀμπέλι ἀκλεφτο (ἀπὸ τὸ ὅποιον νὰ μὴ κλέψῃ) Ἡπ. Ἀκλεφτο σπῖτι αὐτόθ. || Γνωμ. Ἀκλεφτος γείτονας, μπιστὸς φύλακας (ὁ γείτων μὴ κλεπτόμενος ὑπὸ τοῦ γείτονός του γίνεται πιστὸς φύλαξ τῶν κτημάτων του. Πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,443) Κάρπ. 2) Ὁ μὴ κλέπτων, τίμιος Πόντ. (Σάντ.)

ἀκληριὰ ἢ, Εὐβ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. ἀκληρία Τσακων. ἀκλέρια Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ. ἀκλαριὰ Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀκληρία.

1) Δυστυχία, πενία, ἀτυχία Εὐβ. Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κίμωλ. Μῆλ.: Ἀφῆσε τὰ παιδιὰ του τῆς ἐρημιᾶς καὶ τῆς ἀκλέριας (ἐπὶ γονέων ἀποθανόντων ἐν πενίᾳ) Ἡπ. || Ἄσμ.

Τὸ ποίνους εἶν' τὰ πρόβατα, τὸ ποίνους εἶν' τὰ γίδια; — Τῆς ἐρημιᾶς, τῆς ἀκληριᾶς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ Γιαννάτσι (ποίνους = ποίου, τίνος) Εὐβ.

Τῆς ἐρημιᾶς τὰ πρόβατα, τ'ς ἀκλέριας τὰ σκυλλάκια καὶ ὁ πιστὸς ποῦ τὰ φυλᾷ τοῦ Κωστιαντῆ γυναικα

Ἀργυρᾶδ. 2) Τὸ νὰ στερεῖται τις ἀρρένων τέκνων Πελοπν. (Λακων.) Τσακων.: Κλαίει τὴν ἀκληριὰ τῆς Λακων. Ἀκληρία νὰ νι μόλῃ! (νὰ τῆς ἔλθῃ! Ἀρὰ) Τσακων. Ἀκληρία νὰ νι κιάσῃ! (νὰ τὴν πιάσῃ!) αὐτόθ. β) Τὸ νὰ μὴ

